

с пръстена си.

От този ден пленникът почна по-често да се разхожда навечер из градините. Най-напред с деспот Слав, а по-късно, когато деспотът замина за Родопското си провинство, излизаше и сам. Почти винаги той срещаше там царица Целгуба.

първа Когато камбаните забиеха за вечерня, царицата започваше да дебне от прозорците на палата. Със затаен дъх и горящо лице, тя чакаше да зърне високата осанка на латинеца да се разхожда между храстите и младите дървета. След това намяташе над главата си тънко було и бързо слизаше долу. И винаги нагаждаше стъпките си така, че пътя ѝ случайно се ^ссручаше с този на императора. Понякога вземаше със себе си Мария. Но по-често предпочиташе да бъде сама. Будният взор на момичето и смушаваше. Струваше ѝ се, че сините му очи четат чак в сърцето ѝ, забелязват всички възвращения, които тревожат хубавото ѝ лице.

Когато видеше царицата, Бодуен спираше почитително, покланяше се, поздравяваше и продължаваше пътя си заедно с нея. Питаше я за всяко цвете, всеки предмет — как се наричат на български, а след това сам я учеше на названията на родния си език. Целгуба го слушаше внимателно, с примряло сърце, всичко това, което Бодуен казваше, ѝ се струваше невероятно красиво, невероятно важно и значително. Дълбоката почит, с която се отнасяше към нея, я изпълваше с неизказана гордост, благородството на обноските му я очароваше, достойнството, с което пазеше прилично разстояние във всичките си отношения, изпълваше сърцето ѝ с още по-силен копнеж.

И в ума ѝ заседна една мисъл, само един страстен копнеж. Да му покаже, че той не ѝ е безразличен, че съдбата му ѝ е по-близка, отколкото той си мисли, че скърбите му са и нейни скърби, а радостите — нейни радости. Тя забрави достойнството си на цари-